ΈΤΟΣ Γ'.—ΑΡΙΘ. 303. Τιμᾶται λεπτὰ 10. ΚΥΡΙΑΚΗ, 6 ΙΟΥΝΙΟΥ 1882.

ΕΦΗΜΕΡΙΣ ΠΟΛΙΤΙΚΟΣΑΤΥΡΙΚΗ

ΣΥΝΔΡΟΜΗ ΕΤΗΣΙΑ ΚΑΙ ΠΡΟΠΛΗΩΤΕΑ ΜΟΝΟΝ: Ἐν Ἀθήναις φρ. 15.—Ἐν δὲ ταῖς ἐπαρχίαις φρ. 16.—Ἐν τῷ ἐξωτερικῷ φρ. 25

Β. ΓΑΒΡΙΗΛΙΔΗΣ ΔΙΕΥΘΥΝΤΗΣ

—ΓΡΑΦΕΙΟΝ, ΟΔΟΣ ΜΟΥΣΩΝ, Ἀριθ. 178, ἀπέναντι τῆς οἰκίας Φιλήμονος παρὰ τὴν Πλατεῖαν Συντάγματος.—

ΚΥΒΕΡΝΗΣΙΣ ΚΑΙ ΚΟΥΜΟΥΝΔΟΥΡΙΚΟΙ

Ἡ φλυαρία τῶν κουμουνδουρικῶν ῥητόρων εἶναι πλέον ἀτελείωτος ἀπὸ τὴν φλυαρίαν τῶν Φαληρικῶν κυμάτων. Εὑρέθησαν τόσον ἐλάσσονες τῶν ἀντιπάλων των ἀφ' ἧς ἐξέπεσαν τῆς ἐξουσίας, ὥστε παρουσιάζουν τὸ θέαμα ὀνων τραυματιῶν, ἀπὸ τῶν ὁποίων ἀφῃρέθη τὸ σάγμα. Ἐν τῇ πάλῃ των μετὰ τῆς κυβερνήσεως ἐπαναλαμβάνουν τὴν εἰκόνα ἐκείνων, οἵτινες δερόμενοι περιορίζονται μόνον νὰ ὑβρίζουν. Οἱ κυβερνητικοὶ κτυποῦν· οἱ Κουμουνδουρικοὶ βωμολοχοῦν. Ἐλέγετο πάντοτε: ἀφέλετε ἀπὸ τὸν Κουμουνδοῦρον τὴν πρωθυπουργίαν καὶ θὰ ἔχητε ἕνα Δζάνες ἢ ἕνα Ζηνόπουλον περιπλέον. Τὸ λεχθὲν ἦτο κατὰ τοῦτο ὑπερβολικόν, διότι ὁ βουλευτὴς Μεσσήνης εἶναι ἀσυγκρίτως συμπαθητικώτερος καὶ τοῦ ἑνὸς καὶ τοῦ ἄλλου. Ἀλλὰ τιθεμένης τῆς εὐφυΐας του κατὰ μέρος, ὡς πολιτευτὴς τῶν νεωτέρων καιρῶν ὁ κ. Κουμουνδοῦρος εἶναι ὀπίσω τῆς ἐποχῆς του, δὲν ἀνταποκρίνεται ὄχι εἰς τὴν τελουμένην ἐν Εὐρώπῃ πρόοδον ἐν τῇ πολιτικῇ, ἀλλ' οὐδ' εἰς τὴν ἐν Ἑλλάδι. Τὸ ὀλιγώτερον τρεῖς ἢ τέσσαρες ἐν τῷ Ἑλληνικῷ κοινοβουλίῳ τὸν ὑπερτεροῦσι κατὰ τὰς γνώσεις, τὴν κρίσιν, τὴν ῥώμην τοῦ χαρακτῆρος καὶ τὴν ἐν γένει ἀντίληψιν τῶν καιρῶν, τῶν ἀναγκῶν τοῦ τόπου καὶ τοῦ νεωτέρου πνεύματος τῆς πολιτικῆς. Ἐν δὲ τοῖς κοινοβουλίοις εἰς καὶ μόνος νὰ ὑπερτερῇ τὸν ἀρχηγὸν ἑνὸς κόμματος, ὁ ἀρχηγὸς ὑφίσταται μόνον ὡς ὁμοίωμα, ἀλλ' οὐχὶ καὶ ὡς ὕπαρξις. Ἐν τῇ Ἀγγλικῇ Βουλῇ τῶν Κοινοτήτων ὁ λόρδος Χάρτιγκτων ἐκλεχθεὶς ἐπισημότατος ἀρχηγὸς τῶν φιλελευθέρων ἐκάμφθη ἀπὸ τῆς πρώτης ἡμέρας ὑπὸ τὸν ἄπλοῦν τότε μέλος διατελοῦντα Γλάδστωνα. Ὁ κ. Κουμουνδοῦρος μόλις σώζει τὴν ἀρχηγίαν, δεχόμενος μετὰ μακροθυμίας καὶ τοῦ ἑνὸς καὶ τοῦ ἄλλου τὰ σχέδια καὶ τὴν γνώμην καὶ οἱονεὶ ἐξαλειφόμενος εἰς τὰς σκιὰς τῶν ὑπαρχηγῶν του.

Ἀφαιρέσατε τὸ συμπαθητικὸν ἢ μὴ τῆς ἀτομικότητος, καὶ δὲν γνωρίζω τίνας λόγους θὰ προβάλητε διὰ νὰ προτιμήσητε τὸν Κουμουνδοῦρον ὡς πρωθυπουργὸν ἀπὸ τὸν κ. Ζηνόπουλον ἢ τὸν κ. Μίλησιν. Ὁ τελευταῖος, πλὴν τῆς ὀξείας φωνῆς του, ὡς ῥήτωρ ἔχει δύναμιν τριῶν τὸ ὀλιγώτερον Κουμουνδούρων· ὁ δεύτερος εἶναι ἕτοιμος μετὰ τῆς αὐτῆς ἐλαφρότητος, μεθ' ἧς καὶ ὁ κ. Κουμουνδοῦρος, εἰς ὅλα τὰ ζητήματα καὶ αὐτοσχεδιάζει μακρηγορῶν τοὺς αὐτοὺς κοινοὺς τόπους, οὓς καὶ ἐκεῖνος. Προῆλθε δὲ ἐκ τῆς ὑπηρεσίας, περιειργάσθη ἐκ τοῦ πλησίον ὅλην τὴν κυβερνητικὴν διαφθορὰν, ὑπῆρξε μάλιστα ἐκ τῶν σπουδαιοτέρων αὐτῆς παραγόντων καὶ δύναται μετὰ τῆς αὐτῆς τέχνης νὰ διαχειρισθῇ μίαν πλειοψηφίαν, μεθ' ἧς καὶ ὁ Γλυκύτατος. Ἀλλ' ἀρχηγὸς τοῦ κόμματος ἔχων τοιούτους ἰσηγόρους καὶ ὁμοτίμους δὲν δύναται νὰ ἐξασκῇ γόητρον ἀληθοῦς ἀρχηγοῦ, μόλις καλοκάγαθου συντρόφου. Εἰς τὴν πολιτικὴν δὲν χωρεῖ καὶ αὐτὴ ἡ παπικὴ ψευδομετριοφροσύνη, τὸ πρωτεῖον μεταξὺ ἴσων. Ἀλλὰ καὶ αὐτὴν τὴν ἀτυχίαν ἂν μὴ ἐπέζη ὁ κ. Κουμουνδοῦρος, τοῦ νὰ ἴδῃ τοὺς νεοσσούς του διαμφισβητοῦντας αὐτῷ τὰ πρωτεῖα, ὡς μικρὰ πετεινάρια διαμφισβητοῦσι πρὸς τὸν γηραιὸν ἀλέκτορα τὰς πρώην γυναῖκάς του καὶ μητέρας των, πάλιν τὸ μέγεθος τῆς ἀπολύτου ἀξίας του θὰ τῷ ὑπέσκαπτε τὸ ἔδαφος ἀπέναντι ἀντιπάλου κρατιστοτέρου τὸν νοῦν, τὴν ψυχὴν, τὸν χαρακτῆρα καὶ νεωτέρου. Τὸ γῆρας εἶναι τίτλος πρωθυπουργικός. Διότι ὁ κ. Κουμουνδοῦρος εἶναι νεώτερος τοῦ Γλάδστωνος, ἦτο νεώτερος τοῦ Βήκονσφιλδ, τοῦ Θιέρσου, εἶναι ἴσως ὁμῆλιξ τοῦ Βίσμαρκ· ἀλλὰ διὰ νὰ ἦναι τίτλος τὸ γῆρας, δέον νὰ προϋπαθέτῃ νεότητα βαρεῖαν, πλήρη σπουδῆς ὡς ἡ τοῦ Γλάδστωνος, πλήρη συγγραφῆς ὡς ἡ τοῦ Θιέρσου, πλήρη γνώσεων ὡς ἡ τοῦ Φραιτινέ, πλήρη πυρὸς ὡς ἡ τοῦ Γαμβέττα. Ἀλλ' ἡ νεότης τοῦ κ. Κουμουνδούρου χάνεται ἐντὸς τοῦ ἀσημοτέρου παρελθόντος· καὶ ἡ αὐτὴ διαφαγὴ, ἥτις πρωθυπουργοῦντος αὐτοῦ παρατηρεῖται εἰς τὰ δημόσια, ἔλαβε χώραν καὶ ἐπὶ τῶν σποραδικῶν γνώσεων, τὰς ὁποίας ἐξ ἀνάγκης ἐλάμβανεν ἐδῶ κ' ἐκεῖ, ὅπως συγκρατῆται ἐπὶ τῆς ὑπουργικῆς καὶ τῆς πρωθυπουργικῆς ἕδρας. Ἀλλὰ νοῦν συστηματικὸν, κλίσεις ὁρμεμφύτους πρὸς αὐτὸ ἢ ἐκεῖνο τὸ σύστημα, πόθους συντελεσθείσας τοῦ ὀνόματος αὐτοῦ μετ' ἔργων καὶ θεσμῶν ἀναμορφωτικῶν τοῦ τόπου, τοιοῦτό τι μὴ ζητῆτε παρ' αὐτοῦ. Πῶς δὲ εἶναι δυνατὸν ν' ἀνατε-

θῇ πλέον ἡ ὑψίστη κυβέρνησις τόπου τινὸς εἰς ἄνθρωπον μηδὲν ἔχοντα σύστημα ἐν τῷ νῷ του, μηδεμίαν ἀρχήν, ἀλλὰ καὶ ἂν ἔχῃ, στερούμενον τῶν ἀπαιτουμένων πνευματικῶν κεφαλαίων πρὸς εὐόδωσιν τῆς ἀρχῆς αὐτῆς καὶ τοῦ συστήματος αὐτοῦ;

Ὁ κ. Τρικούπης εἶναι ἀκριβῶς ἡ ἄρνησις τοῦ κ. Κουμουνδούρου· ἴδετε τὰς φυσιογνωμίας ἀμφοτέρων καὶ ἔχετε πλήρη τὴν ἀντίθεσιν. Ὅταν ἀπὸ τῶν θεωρείων τῆς Βουλῆς βλέπωμεν τοὺς δύο ἀντιπάλους, τὸν ἕνα ἐναντι τοῦ ἄλλου, ἀντιλαμβανόμεθα ψηλαφητῶς ὅλου τοῦ χάσματος, ὅπερ χωρίζει αὐτούς. Ἡ μία μορφὴ αὐστηρὰ ὡς περίοδος Πλάτωνος· καὶ ἡ ἄλλη μαλακὴ ὡς φράσις Λουκιανοῦ. Ἡ μεγαλειτέρα ἀκαμψία ὁ εἷς, ἡ ἐλαστικωτέρα εὐκαμψία ὁ ἄλλος. Ἐκεῖνος κατεσκευασμένος, ὅπως λέγουν οἱ ξυλουργοί, μονοκόμματος· καὶ ὁ ἄλλος ἀληθὲς μωσαϊκόν. Κουβαριασμένος ὁ Κουμουνδοῦρος ὡς κοχλίας ἐντὸς τοῦ κελύφους του. Καὶ στυλωμένος ὁ ἄλλος ὡς ἀνδριὰς ἐπὶ στυλοβάτου. Ἀλλὰ τί εἶναι τὰ ἐξωτερικὰ αὐτὰ γνωρίσματα ἀπέναντι τῶν γνωρισμάτων τῆς πολιτικῆς αὐτῶν; Καὶ τὴν μὲν τοῦ Κουμουνδούρου πολιτικὴν γνωρίζομεν δυστυχῶς πολὺ καλά. Τὴν δὲ τοῦ κ. Τρικούπη, οὔτε ἑνιαυτὸν ἀκόμη κυβερνήσαντος ἐπὶ συνέχειαν, πρόκειται τώρα νὰ γνωρίσωμεν.

Ἡ μέχρι τοῦδε πορεία αὐτοῦ καὶ τῶν συναδέλφων του καὶ τῆς ὑποστηριζούσης αὐτοὺς πλειοψηφίας καὶ ἡ πληθὺς τῶν νομοσχεδίων καὶ ἡ προθυμία, μεθ' ἧς αὐτὰ ψηφίζονται, δεικνύουν ἀνθρώπους, οἵτινες προσκαλούμενοι νὰ οἰκοδομήσωσιν ἐπὶ ἐρειπίων, ἀγνοοῦσι μὲν πόθεν ν' ἀρχίσουν καὶ τί νὰ πρωτοεκτελέσουν καὶ σκοντάπτουν εἰς παν των βῆμα, ἀλλ' οὐχ ἧττον ἐργάζονται κάθιδροι, τρώγοντες ἐπάνω 'στὸ πόδι, κοιμώμενοι ἐπὶ τῶν ἐρειπίων, ὡς ἐργάται ὁδοποιοί, καὶ καταβάλλουσι δυνάμεις ὡς οἱ ἐν ὥρᾳ κινδύνου ἀναπτύσσοντες ὑπεράνθρωπον ἐνέργειαν, ἵνα σώσωσιν ἀπολλυμένην ὕπαρξιν.

Ἐργάζονται! Ἰδοὺ ἡ εἰκών των. Συστηματικῶς ἢ μή, τοῦτο δὲν δύναται νὰ γίνῃ κατάδηλον ἀπὸ τοῦδε. Πρέπει νὰ παρέλθῃ ὄχι μία Βουλευτικὴ σύνοδος οὔτε δύο, ἀλλὰ μία ὁλόκληρος περίοδος, ἵνα ἀνασκοπήσωμεν τὸ παρελθὸν των καὶ εἴπωμεν: ἔπραξαν αὐτὸ· ἔπραξαν ἐκεῖνο. Ὑπῆρχεν ἐπιβλητικωτέρα φυσιογνωμία ἐν τῇ Βουλῇ τοῦ ἀοιδίμου Δεληγεώργη; Ἀπὸ τῶν πρώτων ἡμερῶν τοῦ λαμπροῦ πολιτικοῦ του βίου, ἀπὸ τῶν πρώτων του ἀγορεύσεων ἐντὸς τῆς Ἐθνοσυνελεύσεως, δὲν ἀπεκάλυψε φωτεινὸν τὸ ἰδεῶδες τῆς πολιτικῆς του, ἣν ἐπόθει νὰ καλλιεργήσῃ, δὲν ἐξηκρίβωσε τὰς ἀρχάς του, δὲν ἀνέπτυξε τὸ σύστημά του, δὲν διετύπωσε τὸ πρόγραμμά του; Καὶ ὅμως τὸν ἄφησεν ἡ Βασιλεία καὶ ἡ διαρθρὰ νὰ ἐνεργήσῃ, νὰ λειτουργήσῃ; Κατὰ τοῦ κ. Τρικούπη, συντοπίτου τοῦ ἀοιδίμου Δεληγεώργη, ὀλιγώτερον ἐκείνου ἐμπνευσμένου, ἀλλὰ κεκτημένου ἄλλα πρόσοντα, καθιστῶντα καὶ αὐτὸν τύπον ἐν τῇ πολιτικῇ, ἡ αὐτὴ ἄχρι τοῦδε ἐπεδιώχθη τακτικὴ καὶ θὰ ἐπιδιωχθῇ ἀκόμη, ἵνα συντριβῇ καὶ ἀπογοητευθῇ ἐν ἀρχῇ τοῦ σταδίου του καὶ πιστευθῇ δι' ἕκατος ἣν πρώτην φορὰν ὅτι ὁ Κουμουνδοῦρος, ἤτοι ἡ παραλυσία, εἶναι διὰ τὴν Ἑλλάδα καὶ ἡ Ἑλλὰς διὰ τὸν Κουμουνδοῦρον.

Δὲν γνωρίζομεν τί σκέπτεται ἡ Βασιλεία· ἀλλ' ἡ μέχρι τοῦδε διαγωγή της, καθ' ὅσον ἀφορᾷ τὴν ἐκ μέρους αὐτῆς ἐπιλογὴν τῶν ὀργάνων πρὸς ἐκπλήρωσιν τοῦ σκοποῦ τῆς Βασιλείας, ἥτις ἐστὶ—πρέπει δηλαδὴ νὰ ἦναι—ἡ ὑπάτη ἐκδήλωσις τῆς ἐθνικῆς θελήσεως—καὶ ποία δύναται νὰ ἦναι ἡ ἐθνικὴ θέλησις ἄλλη, παρὰ τὴν ἐπιδίωξιν τοῦ ὑψίστου ἀγαθοῦ διὰ τὸν τόπον—δὲν μᾶς ἐπιτρέπει νὰ στηρίζωμεν ἐπ' αὐτῆς τὰς ἐλπίδας μας ὅτι δὲν θὰ ἔχωμεν τυχὸν νέα ρήγματα καὶ νέας διαλείψεις εἰς τὴν μόλις ἀρχομένην τακτοποίησιν τῶν ὑποθέσεων τοῦ Κράτους, ὅπως τὰς κατήντησεν ἡ μακροχρόνιος διοίκησις τοῦ κ. Κουμουνδούρου, ἤτοι μαλλὶα κουβάρια. Διὰ τοῦτο ἐὰν τυχὸν διὰ τῆς μέχρι τοῦδε πορείας μας δικαιούμεθα νὰ πιστεύωμεν ὅτι διερμηνεύομεν πολλὰ ἰδεῶδη τοῦ τόπου, **ὡς τόπος** αἰσθανόμεθα εὐγνωμοσύνην πρὸς τὴν πλειοψηφίαν τῆς Βουλῆς ὑποστηρίζουσαν μετὰ τόσης ἀξιοπρεποῦς γαλήνης τὴν Κυβέρνησιν Τρικούπη.

---

11 =ΕΠΙΦΥΛΛΙΣ "ΜΗ ΧΑΝΕΣΑΙ"= 11

ΜΕ ΤΟ ΚΟΚΚΙΝΟ ΦΟΥΣΤΑΝΙ

(Ἴδε ἀριθ. 302)

Γυναικομαχία.

Δαρμένος παρὰ τῆς Μαριγούλας ἐπῆγα 's τὸ σπίτι μου ζαρωμένος ὡς ζημιαρόγατος.

Ἡ Ἀφροδίτη καὶ ἡ Ἑλένη ἦσαν ἐκεῖ.

Ἀνέμενον τὰ καινούργια γαβατίσια.

Εἰσελθὼν ἔλαβεν ὕφος σοβαρόν, ἄγριον, θυμωμένου.

— Κυρία Ἀφροδίτη, εἶπον ὀργίλως, σὲ παρακαλῶ ἐγὼ καὶ ἡ σκούφια μου, τὴν ὁποίαν δὲν φορῶ, νὰ μοῦ δώσετε τρικὰς ἐξηγήσεις, καθὼς καὶ ἡ κυρία Ἑλένη μετὰ ταῦμα. Καὶ ἐπειδὴ δὲν ἐπιθυμῶ νὰ σοῦ πῶ νὰ πᾶμε στὴν ἄλλη κάμαρα, διὰ κάθε παρεξήγησι, διὰ τοῦτο σὲ παρακαλῶ νὰ πᾶμε κάτω.

Εἰς τὰ κάτω ἡ Ἀφροδίτη δὲν ἦτο δύσκολος.

Κατέβη.

— Ἐδῶ, εἶπε, πρώτη τὸν λόγον λαμβάνουσα, θὰ μᾶς ψήσῃ ὁ ἥλιος, δὲν πᾶμε πουθενά . . . ἔτσι . . . νὰ μὴ μᾶς πιάνῃ ὁ ἥλιος;

— Θέλεις στὰ κρυφά; Ὄχι, κυρία μου, ὅ,τι θὰ γίνῃ, θὰ γίνῃ στὰ φανερά.

— Ντράπου λίγο.

— Καθόλου, ὅλα φόρα ἔξω, κυρία μου, κρυφὰ δὲν ἔχει. Τὰ κρυφά μας ἂς γίνουν πρὸς ἀλλήλους φανερά. Γνωρίζετε νὰ γράφετε σατύρας στὰ κρυφὰ καὶ νὰ τὰς δημοσιεύετε φανερά. Ὅλα ἐδῶ πρέπει νὰ βγοῦν στὰ φόρα. Κρυφὰ μεταξύ μας δὲν ὑπάρχουν. Θὰ σοῦ δείξω καὶ θὰ μοῦ δείξῃς, ἂν λέγω ἀλήθεια. Τὴν κατὰ τῆς Μαριγούλας σάτυρα ποιὸς τὴν ἔγραψε; αἴ ποιὸς τὴν ἔγραψε; Εἶσθε ἄτιμα κορίτσια, τὸ καταλάβες; Αἴ! τὸ καταλάβες; Κυρία μου, καὶ πρέπει νὰ τὸ ξέρῃς πολὺ καλὰ αὐτό, ὥρα, ὥρα σὲ πιάνω, ἂν θέλω, σὲ στρυμόχνω, καὶ, νὰ μὲ συγχωρῇς κιόλας, σοῦ δίνω ξύλο, ποῦ δὲν τόπαθες ποτὲ στὴ ζωή σου. Καταλάβες; Καὶ ἂν δὲν καταλάβες εἶμαι ἕτοιμος νὰ σοῦ δώσω νὰ καταλάβῃς. Ἀκοῦς ἐκεῖ; Καὶ τί σᾶς πταίει, μωρέ, τὸ κορίτσι καὶ τὸ ρεζιλεύετε ἔτσι; Δὲν εἶν' αὐτὸ κορίτσι; Δὲν θὰ 'παντρευτῇ μιὰ μέρα; Ἐσὺ δὲν θὰ 'παντρευτῇς; Αἴ; Πῶς εἶπες; Δὲν θὰ 'παντρευ-

Ἐὰν διηρχόμεθα καιροὺς εἰρηνικωτέρους, ἐὰν μὴ ἐπλέομεν πρὸς πλῆρες οἰκονομικὸν ναυάγιον, ἐὰν μὴ κατέσπευδον νέαι ἀνατολικαὶ περιπλοκαί, ἐὰν μὴ ἡ ἀκυβερνησία ἐχώρει πρὸς τὸ μὴ περαιτέρω, ἐὰν μὴ ἠπειλούμεθα ν' ἀποδειχθῶμεν ἐντὸς ὀλίγου νέα Αἴγυπτος καὶ νὰ γεννήσωμεν, ἀφοῦ δὲν γεννῶμεν Καβοῦρ, κάνεν ἄξεστον Ἀραμπῆ, δὲν θὰ εἴμεθα καὶ ἡμεῖς θιασῶται τῆς ἐν παντὶ καὶ πάντοτε ὑπακοῆς τῆς πλειοψηφίας εἰς τὸν ἀρχηγὸν αὐτῆς. Ἀλλὰ εἶναι καιρὸς διὰ τοιαύτας φιλοτιμίας καὶ ἀκαδημαϊκοὺς πάθους; Δὲν εἶναι ὅλοι οἱ ἐχθροὶ τῆς Ἑλλάδος ἕτοιμοι νὰ καταπίωσι τὸ νεαρόν μας κράτος; Τοῦρκοι, Εὐρωπαῖοι, Σλάβοι, Κουμουνδοῦροι, ὁμογενεῖς; Ἦτο δὲ δυνατὴ τοιαύτη ἀνεξαρτησία ἐν ταῖς τάξεσι τῆς συμπολιτεύσεως νὰ ἀνεφανῇ ἀμέσως τὴν πρώτην σύνοδον, ἥτις καὶ τεσσάρων συνόδων ἂν εἶχε μῆκος, πάλιν ὤφειλεν ἡ πλειοψηφία νὰ φεισθῇ τοῦ ὑπουργείου καὶ νὰ τοῦ δώσῃ καιρὸν ὅπως ἀντὶ ἐμφυλίων πρισκομμάτων προβῇ εἰς τὰ πρῶτα στοιχεῖα τῆς ἀναδιοργανώσεως τοῦ τόπου. Τὸ πεδίον τοιαύτης ἀνεξαρτησίας ἐκ μέρους τῆς συμπολιτεύσεως θὰ ἦτο τὸ τοῦ προϋπολογισμοῦ. Ἰλικὸν πρὸς τοῦτο μεθοδικώτατον παρέχει ὁ ἀξιότιμος εἰσηγητὴς τῆς ἐπ' αὐτοῦ ἐπιτροπῆς, κ. Φλογαΐτης. Ἀλλὰ ποῦ καιρὸς πρὸς τοιαύτην εὐρεῖαν συζήτησιν; Ὅταν κινδυνεύωμεν νὰ μείνῃ τόπος συνταγματικὸς χωρὶς τοῦ ἐπιουσίου ἄρτου—τοῦ προϋπολογισμοῦ — δι' ἔλλειψιν χρόνου, ὁ δὲ υἱὸς τοῦ πρώην πρωθυπουργοῦ ἔχῃ τὸ θάρρος νὰ λέγῃ ἀπὸ τοῦ βήματος: Θὰ καταβάλλω πᾶν πρόσκομμα, ὅπως μὴ γίνεται συνεδρίασις τὸ πρωί; Ἀπέναντι λοιπὸν ἀντιπολιτεύσεως, ἥτις ἐκ τῆς ἀπελπισίας της ἀντλεῖ ἀναιδειαν, τὸ καθῆκον τῆς συμπολιτεύσεως εἶναι ἕν: διὰ τῆς δυνάμεώς της νὰ ἐξουδετερόνῃ τὰς ἐνέδρας τῶν κουμουνδουρικῶν!

Καὶ ὅταν κηρυχθῇ ἡ λῆξις τῆς παρούσης συνόδου, ἂς ἦναι βέβαιοι ὅτι θ' ἀπέλθωσιν εἰς τὰς ἐπαρχίας των μὲ τὴν συνείδησιν ἥτυχον ἅτι τὸ ἐφ' ἑαυτοῦ συνετέλεσαν ὅπως ψηφισθῶσι τὰ σκοπιμώτερα ἔργα πρὸς ἀναμόρφωσιν αὐτοῦ τοῦ τόπου, ὅστις θέλει τὸ ὀλιγώτερον δέκα καὶ εἴκοσι τοιαύτας συνόδους, ὅπως δυνηθῇ νὰ εἴπῃ ὅτι εἰσῆλθεν εἰς τὴν ὁδὸν τῆς νομιμότητος καὶ τῆς προόδου. Καὶ ἂν μόνον μὲ τὸ δάνειον τῆς ὁδοποιίας καὶ τὴν μετὰ τῆς Πιστωτικῆς σύμβασιν διὰ τὴν ἐκτέλεσιν τῶν σιδηροδρόμων ἀπέλθωσιν εἰς τοὺς ἐκλογεῖς των καὶ τοῖς εἴπωσιν: ἰδοὺ τί σᾶς ἐφέραμεν ἐξ Ἀθηνῶν! ἔσονται εὐλογημένοι ὑπὸ τῶν ἐκλογέων των. Ἀλλὰ πρὸς τοῖς δύο τούτοις καὶ τόσα ἄλλα συνετελέσθησαν καὶ θέλουσιν ἀκόμη συντελεσθῇ, ὥστε εἶναι εἰς θέσιν εὐδαίμονες νὰ συλλέξωσιν εἰ μὲν τὴν σταρίδα των, οἱ δὲ τὰ σῦκά των, καὶ ἄλλοι νὰ συβαριτίσουν εἰς τὰς ἐξοχάς των, ἄλλοι νὰ ζητῶσιν ὑγείαν εἰς τὰ λουτρὰ, ἄλλοι ἀναψυχὴν εἰς τὴν Ἑσπερίαν, καὶ μόνοι οἱ δυστυχεῖς ὑπουργοὶ θὰ ἐξακολουθήσωσι κυβερνῶντες τὴν Ἑλλάδα καὶ κυβερνώμενοι ὑπὸ τοῦ Ἀθηναϊκοῦ καύσωνος.

Κλεθάν.

ΑΞΙΩΜΑΤΙΚΟΙ ἢ ΒΟΥΛΕΥΤΑΙ

Εἰς τὸ περὶ προσμετρήσεως τοῦ βαθμοῦ τῶν ἀξιωματικῶν ζήτημα ἡ ἀντιπολίτευσις διεκρίθη καὶ πάλιν διὰ τῆς ἀπαισίας της ἀντιπράξεως ἐναντίον παντὸς ἐθνικοῦ πόθου. Τί προεδίκαζε κατ' οὐσίαν τὸ νομοσχέδιον αὐτὸ τῆς κυβερνήσεως; Ἐκεῖνο ὅπερ ἦτον ἀπὸ πολλοῦ εὐχὴ τοῦ τόπου. Τὸν περιορισμὸν τῆς ὁσημέραι αὐξανούσης ἐκ μέρους τῶν ἀξιωματικῶν καταχρήσεως τῆς λεγομένης συνταγματικῆς ἀδείας. Ἡ κατάχρησις αὐτὴ ἤρχισεν ἀπὸ τῆς μακκαρίας Μεταπολιτεύσεως. Καλῶς ἢ κακῶς, δὲν ἐξεταζομεν. Ἀλλ' ὅπως ἐγένετο ἡ Μεταπολίτευσις ἐκείνη, ἦτο ἀδύνατον ν' ἀπαλλαγῇ τόσον εὐκολα ἀπὸ τῶν Σπαθοφόρων. Διότι ὅμως εἰς μίαν περίοδον ἐξετροχιάσθη ὁ τόπος, ἔπρεπεν ἡ ἐκτροχίασις νὰ γίνῃ νόμος, περιβαλλό-

---

τῆς; Σὲ 'παντρεύω ἐγὼ ὅ,τι ὥρα θέλεις, ἀρκεῖ νὰ θέλῃς. Δὲν θέλεις; Σὲ κάμνω ἐγὼ καὶ θέλεις. Θέλεις, δὲν θέλεις, θέλεις. Καὶ ἂν δὲν θέλῃς, πᾶμε παρακάτω καὶ σοῦ λέγω 'γώ. Δὲν ἀπολογεῖσαι; Ἀμ, βέβαια, τὰ ἔχεις μπλαστρωμένα. Τί νὰ ἀπολογηθῇς; Μάθε, κυρία μου, καὶ σοῦ τὸ λέγω ἄνευ μεροληψίας, ὅτι ἡ Μαριγούλα, εἶναι Μαριγούλα, δὲν εἶναι Ἀφροδίτη, οὔτε Ἑλένη.

Ἑλένη μ' ἀμὰν,

δὲν εἶναι οὔτε,

Ἀφροδίτη, Ἀφροδιτούλα μου

Ἔλα κοντά μου κάτσε, νὰ γιάνῃς τὴν καρδούλα μου 'ξέρω πῶς διάβολο τὸ λέν.

Ἡ Ἀφροδίτη καθ' ὅλον τὸν φιλιππικόν μου εἶχε κοκκινίσει σὰν παπαροῦνα, εἶχε τὰ 'μμάτια κάτω, καὶ εἰς τὸν τελευταῖόν μου λόγον ἐδάκρυσε, ὑποτραυλίζουσα δὲ σχεδὸν μὲ εἶπε.

— Τὸ γνωρίζεις, δὲν τὸ ἀρνοῦμαι, εἶμαι ἔνοχος. Ἀλλά . . . .

— Τί ἀλλὰ καὶ ξαλλὰ, διέκοψα, αὐτὰ εἶναι μασκαροκαμώματα . . . Κυρά μου, δὲν σὲ ἀγαπῶ, ξέρεις τί θὰ 'πῇ δὲν σὲ ἀγαπῶ; Θὰ 'πῇ, ὅτι δὲν σ' ἀγαπῶ. Μὲ τὸ ζόρι, ἀδελφὲ, θὰ μὲ κάμῃς νὰ σὲ ἀγαπήσω; Περίεργον πρᾶγμα! Μοῦ ἀρέσεις, δὲν μοῦ ἀρέσεις, τέλος πάντων δὲν μοῦ ἀρέσεις, καὶ ἀκόμη ἂν μοῦ ἀρέσεις. Περίεργος εἶσαι, βρὲ ἀδελφὲ, καὶ μὲ συγχωρεῖς διὰ τὴν φρᾶσίν μου, δὲν μοῦ ἀρέσεις ἂς ἦσαι καὶ ὡραιωτέρα, μοῦ ἀρέσει καλλίτερα ἡ Μαριγούλα. Ἔχομε ἐδῶ νὰ μοιράσωμε τίποτα; Ὁ ἔρως δὲν μοιράζεται. Δὲν σὲ θέλω, νὰ μὴ μὲ θέλῃς. Μὲ θέλεις; Δὲν σὲ θέλω. Ξεμπέρδεψε. Κοντὸς ψαλμός, ἀλληλούϊα.

— Καὶ τόσον πλέον σὲ ἐμαγνήτισε αὐτή; Τί ἔχει;

— Δὲν ἠξεύρω, τέχει, ἀλλ' ὅ,τι καὶ ἂν ἔχῃ, τὸ ἔχει.

— Τὸ ἔβαλα πεῖσμα . . . .

— Βαλ' το ὅσο θέλεις.

— Νὰ σοῦ 'πῶ . . . Θὰ τὸ μετανοήσῃς . . .

— Δὲν μετανοῶ καθόλου.

— Νὰ τὸ σκεφθῇς καλὰ αὐτὸ ποῦ λές.

— Ξέρω 'γὼ τί λέγω, καὶ δὲν λέγω ὅ,τι δὲν λέγω.

— Θέλεις νὰ 'μιλήσωμε καλλίτερα τὸ βράδυ, γιατὶ τώρα εἶσαι φουρκισμένος;

— Δὲν θέλω! Ὦ διάβολε.

— Σκέψου καλά.

— Μὰ δὲν θέλω.

— Θά . . . .

— Δὲν θέλω.

— Ἄκουσε πρῶτα, τί θὰ σοῦ πῶ.

— Μὰ μὲ τὸ ζόρι; Δὲν θέλω, κυρία μου, δὲν θέλω

μενος μάλιστα τὴν ἱεροτητα τοῦ Συντάγματος ; Στρατὸς πολιτευόμενος θὰ πῇ αὐτόχρημα ἀναρχία. Καὶ ἡ συνταγματικὴ ἄδεια κατ'οὐσίαν δὲν ἐσήμαινε τίποτε ἄλλο ἢ τοῦτο. Ὁ κ. Ζηνόπουλος μὲ τὴν λογικήν του ὡς παντοπώλου ὑπέδειξεν ὅτι ἐντὸς τοῦ Βουλευτηρίου δὲν βλέπει παρὰ εἴκοσι καὶ τόσους ἀξιωματικούς. Καὶ εἶναι τάχα κακὸν τὸ ἑξηκοστὸν τῶν βουλευτῶν ν' ἀποτελῆται ὑπὸ ἀξιωματικῶν! Βεβαίως ὄχι. Ἀλλὰ δὲν ἀνεμέτρησε πόσοι εἶναι οἱ αἰτοῦντες συνταγματικὰς ἀδείας ; Διακόσιοι καὶ πλέον! Δὲν ἀνεμέτρησεν ὅτι ἐκ τῆς δυνάμεως τοῦ στρατοῦ δὲν χάνονται μόνον οἱ ἐπιτυγχάνοντες ἀξιωματικοὶ ὡς βουλευταὶ καὶ χανόμενοι οἱ πλεῖστοι εἰς τὴν πολιτικὴν τῶν ρουσφετίων, ἀλλὰ ἐν γένει ὅλοι οἱ αἰτοῦντες συνταγματικὰς ἀδείας, οἱ προπαρασκευαζόμενοι δι'αὐτὰς, ὅσοι τοὐλάχιστον τὰς ζητοῦσι σπουδαίως, ἐπὶ ἐνιαυτοὺς ὁλοκλήρους διὰ παρανομιῶν καὶ εὐνοιῶν ἀς εἰσάγουσιν εἰς τὰ ὑπ'αὐτοὺς σώματα. Προσθέσατε ὅλα αὐτὰ τὰ μεγέθη, τοὺς εἴκοσιν ἢ τριάκοντα ἀξιωματικοὺς, τοὺς φθειρομένους ἐπὶ τῶν βουλευτικῶν ἑδωλίων καὶ ἀποβάλλοντας καὶ ἕξεις στρατιωτικὰς καὶ πειθαρχίαν καὶ ὑπερηφάνειαν ἤθους καὶ χαρακτῆρος, τοὺς ἑκατὸν πενήντα ἢ διακοσίους, οἵτινες ἀνακηρυσσόμενοι ὑποψήφιοι λησμονοῦσι καὶ αὐτοὶ ἐπὶ ἓξ τὸ ὀλιγώτερον μῆνας τὸν στρατιώτην καὶ ὑποδύονται τὸν πολιτευόμενον, καὶ ἄλλοι πάλιν τὸν τραμπούκον· ἀναλογίσθητε τὴν ἐν τῷ στρατῷ ἐπὶ διετίαν πολιτεύσαν ὄχι πλέον ὑπὸ διακοσίων ἀξιωματικῶν, ἀλλ' ὑπὸ ἰσαρίθμων ἄλλων, οἵτινες ὠνειροεύοντο τὴν ὑποψηφιότητα, ἀλλὰ κατὰ τὴν ἀνακήρυξιν τῶν ὑποψηφίων μετενόησαν ἢ ἐλλείψει χρημάτων, ἢ δι' ἄλλους λόγους, καὶ ἔχετε ἕνα τῶν σπουδαιοτέρων παραγόντων τοῦ δεινοῦ ἑλληνικοῦ προβλήματος : **Διατί δὲν ἔχομεν στρατόν ;**

Ἴδατε πόσοι ἐξῆλθον βουλευταὶ στρατιωτικοὶ καὶ πόσοι ἐπλησίασαν νὰ ἐξέλθουν καὶ πόσοι ἐξαιρετικῶς περισσότεροι ἀνεκηρύχθησαν ὑποψήφιοι, μόνον διότι προηγήθη ἡ τραγελαφικὴ ἐπιστρατεία ; Δὲν εἶναι ὑπερβολὴ νὰ εἴπωμεν ὅτι ἕ ας **λόγος**, δι' ὃν εὑρέθημεν κατὰ τὴν ὥραν τῆς κρίσεως ὄχι ἑτοιμοπόλεμοι, ἦτο καὶ τὸ ὅτι πλῆθος ἀξιωματικῶν εἰργάζοντο ὄχι πῶς νὰ μορφώσουν στρατιώτας, ἀλλὰ πῶς νὰ ἀναμορφώσουν ἐκλογεῖς, νὰ τοὺς πάρουν δηλαδὴ ἀπὸ τὸν δεῖνα πολιτικὸν καὶ νὰ τοὺς προσαρτήσουν εἰς τὰ γαλόνια των. Πόσαι παρανομίαι, πόσαι παραβλέψεις, πόσαι χάριτες, πόσαι πιέσεις ἔπρεπε νὰ μεσολαβήσουν πρὸς τὸν σκοπὸν τοῦτον ; Ἀφ' ἑνὸς ἡ λιποταξία νὰ γίνῃ τάξις, ἀφ' ἑτέρου αἱ φυλακαὶ νὰ γεμίζουν ἀπὸ ἀθώους, ἀρκεῖ νὰ ἦσαν τοῦ ἀντιθέτου κόμματος!

Καὶ ἐπεθόμουν οἱ κύριοι Κουμουνδούρος, Ζηνόπουλος καὶ Δηλιγιάννης νὰ ἀνταμείβηται ἡ κατάστασις αὐτή! Ὄχι δηλαδὴ μόνον νὰ προβιβάζωνται αὐτοὶ οἱ ἑρμαφρόδιτοι πολιτικοὶ καὶ στρατιωτικοί, ἀλλὰ καὶ νὰ προβιβάζωνται κατ' ἐκλογὴν, παραγκωνιζομένων πολλάκις τῶν ἐν τοῖς στρατῶσι καὶ τοῖς γυμνασίοις — δὲν λέγομεν πολέμοις, διότι δὲν εἴχομεν τοιούτους — ἐγγηρασάντων. Καὶ διότι ἡ κυβέρνησις τοῦ κ. Τρικούπη ἐζήτησε νὰ θέσῃ φραγμὸν εἰς τὴν καταχρῆσιν διὰ τοῦ νομοσχεδίου της, σηκώθηκε ὁ Γλυκύτατος νὰ **σ τ ρ α τ ο κ ο π ή σ η**, κατὰ τὴν εὐτυχῆ ἔκφρασιν τοῦ κ. Μεσσηνέζη.

Δέκα τοιαῦτα σωτήρια νομοσχέδια διὰ μὲν τὴν κυβέρνησιν θὰ ἰσοδυναμήσουν πρὸς δύο πλειοψηφίας, διὰ δὲ τὴν ἀντιπολίτευσιν, ἐὰν ἐξακολουθῇ νὰ τὰ πολεμῇ, πρὸς πλήρη ἀποσύνθεσιν.

ΑΛΛΟΔΑΠΟΙ.

Δὲν πρέπει νὰ θέτωμεν, λαμβάνοντες ὑπ' ὄψιν μονομερεῖς πράξεις ἀλλοδαπῶν, ὡς γενικὸν κανόνα, ὅτι **π ᾶ ς ξ έ ν ο ς κ α κ ὸ ς** καὶ ν' ἀδικῶμεν οὕτω πᾶσαν ἄλλην γῆν, διότι φυσικῶς ὑπάρχουν πάντοτε μεταξύ των καὶ καλοὶ καὶ κακοί, ὡς ὑπάρχουν καὶ συμπατριῶται τοιοῦτοι.

Ἀλλ' οὐχ ἧττον, ἐπειδὴ τοῦ ἀλλοδαποῦ ἀγνοοῦμεν τὸν ἐν τῇ πατρίδι του βίον καὶ τὴν ἐν γένει πρὸ τῆς ἀφίξεώς του ἐνταῦθα διαγωγὴν, ἐν περιπτώσει καθ' ἣν συστήσωσιν εἰς οἶκον—ὡς συνειθίζουν ἐνταῦθα ἀνεξετάστως καὶ διὰ τοῦτο ἡμεῖς εἴμεθα οἱ πρωτουργοὶ ἔνοχοι τῶν τυχὸν σκανδάλων—ὀφείλει ὁ οἰκοδεσπότης νὰ ἦναι πάντοτε, ἕως οὗ λάβῃ ἀκριβεῖς καὶ σαφεῖς πληροφορίας περὶ τοῦ ξένου, ὅσῳ ὕποπτος καὶ προσεκτικὸς, μὴ καὶ αἴφνης ὁ συστηθεὶς εἶναι κακὸς, τοσούτῳ καὶ ἀδόρφρων, διότι πιθανὸν ὁ ξένος νὰ ἦναι καθὼς πρέπει καὶ νὰ τιμᾷ μάλιστα ἡ γνωριμία του.

Ἐπειδὴ δὲ συγχρόνως, καθόσον ὁ **γ ά μ ο ς** εἶναι **τ ῆ ς τ ύ χ η ς**, ἐγένοντο πλεῖστα ὅσα συνοικέσια μέχρι τοῦδε μεταξὺ ξένων καὶ Ἑλληνίδων, αἵτινες ηὐτύχησαν ἐν τούτοις πλησίον των ὡς καὶ αἱ λαβοῦσαι Ἕλληνας —ἐν περιπτώσει, καθ' ἣν συμπέσει ἐπισκέπτης οἰκογενείας ἀλλοδαπὸς νὰ κάμῃ διαβήματα ἐκ συμπαθείας πρὸς ἀδελφὴν, θυγατέρα, ἀνεψιὰν ἢ ἄλλην συγγενῆ—ὁ ἀρχηγὸς τοῦ οἴκου δὲν πρέπει ποτὲ νὰ φανῇ ἀπότομος καὶ ἄγριος, διότι καταστρέφων οὕτω, ἐκθέτει τὴν συμπαθουμένην, ἀπ' ἐναντίας πρέπει νὰ δείξῃ παντελῆ ἄγνοιαν καὶ ἐὰν μὲν διὰ τὸν ἐπισκέπτην ξένον, ὡς ἐκ τοῦ ἀρεστοῦ τρόπου του, ἀφ' ἧς τὸν ἐγνώρισε καὶ τῆς ἐν γένει σεμπεριφορᾶς του ἐσχημάτισεν ἐκτίμησίν τινα καὶ ἡ συνείδησίς του δὲν ἀποκρούει τὴν ἕνωσιν, νὰ δώσῃ ἐντολὴν εἰς ἐμπεπιστευμένους φίλους του, διὰ νὰ μὴ φανῇ ὁ ἴδιος, νὰ ἐξετάσωσι τὰ κατὰ τὸν ξένον, καὶ ἀναλόγως τῶν πληροφοριῶν κατόπιν ν' ἀποφασίσῃ· ἐν ἐναντίᾳ δὲ καθ' ἣν «δὲν **τ ο ῦ γ ι ο μ ί σ η τ ὸ μ ά τ ι ο** νὰ συμβουλεύσῃ τὴν οἰκογένειάν του, ὅπως ἐλαττώσῃ ἐπαισθητῶς τὴν περιποίησιν κατὰ τὴν δεξίωσιν τοῦ ξένου, χωρὶς ἐν τούτοις νὰ λείψῃ ἡ εὐγένεια καὶ ἡ ἀβρότης, ἕως οὗ βαθμηδὸν τὸν μακρύνῃ εὐφήμως.

Θ. Γ. Κολοκοτρώνης.

ΦΡΟΥ—ΦΡΟΥ

Ἐν Παρισίοις ἀπειλεῖται ἀπεργία ἀστυνομικῶν κλητήρων, ἐὰν δὲν αὐξηθῇ ὁ μισθὸς ἑκάστου κατὰ ἑκατὸν φρ. τὸν μῆνα. Ἐδῶ ὅμως ἔχομεν ἀπεργίαν βουλευτῶν, τῶν κυρίων ἀντιπολιτευομένων μὴ ἐννοούντων νὰ συνέρχωνται τὸ πρωΐ. Μεταξὺ τόσων νομοσχεδίων παρακαλοῦμεν τὴν κυβέρνησιν νὰ καθυποβάλῃ καὶ ἓν περὶ πληρωμῆς ἑνὸς δύο ταλλήρων τὴν συνεδρίασιν εἰς ἕκαστον συμπολιτευόμενον, διὰ νὰ δουλεύουνε καὶ τὸ πρωΐ. Εἶναι ἐπὶ τέλους καὶ δίκαιον. Δὲν εἶναι Τάννερ, ὡς ἔλεγεν ὁ φίλος μας Πόγγης περὶ ἑαυτοῦ, πρὶν διορισθῇ πρόξενος.

—

Ἡ ἀναδιοργάνωσις τοῦ Ταχυδρομείου ὑπὸ τὸν Βέλγον ὑπάλληλον καὶ τὸν δραστήριον διευθυντὴν βαίνει ταχύτατα καὶ πρακτικώτατα. Ἡ ὑπηρεσία ἁπλοποιεῖται· ἡ τάξις ἐξαπλοῦται πανταχοῦ· δωμάτια δύο καὶ τρία συνενοῦνται εἰς ἕν· ἡ οἰκονομικὴ ἀρχὴ τοῦ καταμερισμοῦ τῶν ἔργων ἐφαρμόζεται. Διῃρέθη εἰς τέσσαρα μεγάλα τμήματα τὸ ταχυδρομεῖον τῶν ἐπιστολῶν. Ἕκαστος τῶν γραμματοκομιστῶν ἔχει τὴν θέσιν του. Μεταξὺ τῆς παραλαβῆς καὶ τῆς παραδόσεως τῶν συστημένων ἠνοίχθη συγκοινωνία. Ἐν γένει δὲ μετὰ τὴν ἐπιψήφισιν καὶ τοῦ νέου νομοσχεδίου, τὰ τοῦ ταχυδρομείου μας—τοῦ κεντρικοῦ τοὐλάχιστον—θ' ἀλλάξουν ὄψιν. Καὶ τότε : ὁ Διευθυντὴς θὰ λάβῃ τὴν ῥάβδον τοῦ ἐπιθεωρητοῦ καὶ θὰ περιέλθῃ τὰς ἐπαρχίας διὰ νὰ τὸν ἐννοήσουν καὶ ἐκεῖ οἱ κύριοι ταχυδρομικοὶ ἐπιστάται, πολλάκις ἀγροῖκοι χωρικοί, εἰ πλεῖστοι πλάσματα βουλευτικὰ, καὶ ἐννοεῖτε τί πλάσματα!

—

Ἐπειδὴ τὰ αἰγυπτιακὰ εἶναι τῆς **μ ό δ α ς**, ἃς ἀνα-

— Τότε ἐδῶ δὲν μᾶς ἀκούει κἀνείς, λέγε.

— Ξέρεις τίποτα ;

— Ὄχι.

— Μοῦ ἦλθε ἡ ἰδέα νὰ σ' ἀγαπήσω.

— Ἀλήθεια ; Καὶ δὲν τὸ κάμεις. Ποιὸς σ' ἐμποδίζει;

— Σύ!

— Μπά!

— Ναί, μὰ τὸ **μ π ὰ** ποῦ λές. Ἑλένη σ' ἀγαπῶ.

— Τί ἄσχημα ποῦ τὸ λές; Ὤ, ὤ, ἄσχημος ποῦ εἶσαι!..

— Ἑλένη, νὰ, μὰ τὸν **ἀ ν δ ρ ι ά δ η ν θ ε ὸ ν**, θὰ σὲ στρυμώξω καμμιὰ ὥρα καὶ νὰ μὲ ἀποφεύγῃς.

— Ἐτρελάθης ;

— Γιὰ σένα ; Μάλιστα.

— Οὔρ ἀηδίαις! Μήπως μέθυσες πρωΐ πρωΐ;

— Εἶμαι, κυρία μου, στὰ σωστά μου.

— Κυρία σου ἀκόμη δὲν ἔγινα.

— Σὲ κάμω ὅ,τι ὥρα θέλεις...

— Εἶσαι ἀχρεῖος.

— Ἐγώ ; Χρηστοηθέστατος τοὐναντίον. Ἄκουσε, Ἑλένη, μὰ τὸν θεὸ, δὲν σὲ κοροϊδεύω, ἔχεις κἄτι μαγουλάκια, ποῦ ἔτσι μοῦρχεται, νὰ σ' ἁρπάξω νὰ στὰ δαγκάσω καὶ νὰ στὰ φάγω. Μάτια μου, Μπάτσ'.

Φαντασθῆτε τὴν ἀναίδειάν μου, νὰ τὴν ἁρπάξω μέσα στὸν δρόμο καὶ νὰ τὴν φιλήσω, ἀλλὰ δὲν τὴν φίλησα, τῆς πάτησα μιὰ δαγκονιὰ, ποῦ τῆς ἔκαμα τὸ μάγουλό της κόκκινο σὰν τὸ φλουρί.

Τὴν εἶδες ἐσύ ; νὰ τὴν δῶ κ' ἐγώ.

Ἔφυγε. Ἐγένετο ἄφαντος.

Ἀνελθοῦσα ἐφόρεσε μαγουλίκα, ὅτι τάχα τῆς πονοῦσε τὸ δόντι, γιὰ νὰ μὴ δοῦν στὸ σπίτι της τὴ δαγκονιά.

Ἡ Ἀφροδίτη, ὅταν ἡ σκηνὴ ἐλάμβανε τέλος, εἶχε προκύψει τοῦ παραθύρου γελῶσα καὶ σιγαλῇ τῇ φωνῇ λέγουσα :

— Ἀλλοῦ ὁ λόγος κι' ἀλλοῦ τὸ θάμα.

Ἔστρεψα. Τὴν εἶδα. Ἐδάγκωσα τὸν δάκτυλόν μου, ἔτριζα τὰ δόντια μου καὶ ἀπῆλθον λέγων, βλοσυρὸν πρὸς αὐτὴν ῥίπτων βλέμμα :

— Δὲν θὰ μοῦ πέσῃς στὰ χέρια ; Τότε λογαριαζόμεθα.

— Μὴ φᾶς!

— Ἀχ τί νὰ σοῦ κάνω . . .

— Ἀμ δέ!

Μὲ κοροϊδεύες, τὸ παληοκόριτσο, γιατί 'ταν στὰ ψηλά.

(ἕπεται συνέχεια).

Παληάνθρωπος

Ἕνα κομματάκι κρέατος, τσουδάκι νὰ, ἴσα μὲ ἕνα δάκτυλο, ἐπεράνη.

Καὶ τὸ ἔκαμε ἡ μασκαρένια ἐξεπίτηδες.

Μοῦρθε νὰ τῆς ῥιχτῶ. Μὰ ἦτο μέρα.

Μοῦ ἦρθε νὰ τῆς πῶ, Ἀφροδίτη σ' ἀγαπῶ, καὶ ἐντρέπομαι νὰ σοῦ τὸ 'πῶ.

Ὄχι, ἐσκέφθην, ἃς ξεθυμάνωμεν στὴν ἄλλη.

— Ἑλένη, ἐρώναζα, ἔλα κάτω νὰ σοῦ πῶ. Εἶναι ἀνάγκη.

— Ἦλθε ἡ ἀράδα μου, μοῦ ἀπαντᾶ ἡ Ἑλένη. Τώρα ἔρχομαι.

Καὶ ὅταν ἔλεγεν αὐτὰ κατήρχετο τὴν σκάλα.

— Νά 'μαι, εἶπε κατελθοῦσα.

— Ξέρεις, τῇ εἶπον λαμβάνων αὐτὴν ἐκ τῆς χειρὸς ἀποτόμως, ὅτι εἶσαι ἕνα βρωμοκόριτσο ;

— Μπά! Δὲν τὸ ἤξευρα. Καὶ γιατὶ παρακαλῶ, νὰ ἔχωμεν καὶ καλὴν ἐρώτησιν ;

— Γιατί ;... γιατί... πᾶμε κάτω στὸ ὑπόγειο καὶ σοῦ λέγω.

Εἰς τοὺς λόγους μου τούτους μὲ 'κύτταξε στὰ 'μμάτια ἐκφραστικῶς καὶ μοῦ ἀπήντησε.

— Μπορεῖς νὰ 'πῇς, ἐδῶ στὰ φανερά, ὅ,τι ἔχεις νὰ 'πῇς. Κρυφὰ δὲν ἔχομε.

— Ὄχι ἔχομε.

μουαζέλ, δὲν θέλω 'μμάτια μου, δὲν θελω φῶς μου, δὲν θέλω κασίδα καὶ φανάρι μου. Τί νὰ σοῦ 'πῶ πλέον. Ὦ ἀδελφέ, ἐβρήκαμε τὸν μπελά μας στὰ καλὰ καθούμενα. Δὲν μᾶς ἀφίνεις κάτω μὲ τῆς ῥωμάντζες σου ;

— Ὄχι ῥωμάντζες. Πρακτικότης.

Τὸ παληοκόριτσο, ὅταν μοῦπε αὐτὸν τὸν τελευταῖον λόγον μοῦρριξε μιὰ 'μματιὰ, ποῦ μοῦ ἔκαμε νὰ αἰσθανθῶ ἕνα ἄλλο εἶδος ἀνατριχίλας. Μοῦ σηκώθησαν ὅλα τὰ νεῦρα.

Ἠλὶ Ἠλὶ, λαμὰ, Σαβὰχ θανὶ — Θεέ μου, Θεέ μου, γιατὶ μὲ ἐγκατέλειψες.

Ἀνεχωροῦσα ἡ Ἀφροδίτη μὲ ἔρριψε τὸ πάρθιον βέλος της διὰ μιᾶς χειρονομίας καὶ διὰ δύο λέξεων.

Ἐνταῦθα κεῖται.

Ἀγρίεψα ὡς γάτος φουσκωμένος καὶ εἰς ἄμυναν.

Τὰ 'μμάτια μου εἶχον βουλιάξει, τὰ μαλλιά μου εἶχον ἀναφουρφουλιαστῆ, τὰ γόνατά μου ἐκόπηκαν, τὴν ἠκολούθησα μηχανικῶς.

Ὅταν ἀνέβαινε τὴν σκάλα, ἐτραβοῦσε τὸ φόρεμά της τόσον ὑψηλὰ, ὥστε μὲ ἄφισε νὰ ἴδω παραπάνω ἀπὸ ὅ,τι ἐλευθέρως ἀφίνουν νὰ ἴδωμεν σήμερον αἱ δεσποινοδεσποινίδες ἀνερχόμεναι τὰς ἁμάξας.

Εἶδα ποῦ εἶχε δεμένη τὴν κάλτσα της.

γράψωμεν ἐνταῦθα ἀνέκδοτόν τι κλητῆρος τοῦ ἐν Ἀλεξανδρείᾳ προξενείου μας.

Διετάχθη οὗτος νὰ συλλάβῃ καὶ νὰ προσαγάγῃ εἰς τὸ προξενεῖον κατηγορούμενόν τινα Ἕλληνα.

Τούτου ἀντιστάντος, ὁ κλητὴρ τὸν ἐφόνευσε καὶ ἄρας αὐτὸν ἐπ' ὤμου τὸν ὠδήγησεν εἰς τὸ προξενεῖον.

— Βρὲ γιατί τὸν σκότωσες; ἐρωτᾷ ὁ πράκτωρ.

— Ἄμ δὲν ἐρχόταν' ἀλλοιώτικα, ἀπαντᾷ ὁ κλητήρ.

—

Ἡ ἀστυνομία, ἡ ἐπιτροπὴ τῆς ὑγείας, τὸ ὑπουργεῖον τῶν Ἐσωτερικῶν δέον νὰ προσέξουν πολὺ εἰς τὰς ἐξ Αἰγύπτου προελεύσεις. Μεταξὺ αὐτῶν δυνατὸν νὰ ἦναι καὶ ἄεργοι καὶ λωποδύται καὶ κλέπται. Δὲν εἶναι ἀνάγκη ὅλοι νὰ συρρεύσουν εἰς τὴν πρωτεύουσαν. Ἐὰν γίνῃ ἀληθινὴ ἔξοδος Αἰγυπτίων, τότε προσοχὴ νὰ μὴν προκαλέσωμεν ἐδῶ καμμίαν ἐπιδημίαν. Ἡ φιλανθρωπία δὲν λέγει ὅτι πρέπει νὰ τοὺς σώσωμεν ἀπὸ τὸ Αἰγυπτιακὸν φάσγανον ἵνα τοὺς παραδώσωμεν εἰς τὸ δρέπανον τοῦ τύφου.

—

Εὖγε! Ὁ Αἰὼν ἐζήτησε νὰ φέρῃ τὸ ἐρώτημα εἰς τὰς μητέρας αἵτινες κυλίουν τὰ μικρά των εἰς τὰ ὑπαίθρια θέατρα, ἀφαιροῦσαι αὐτὰ ἀπὸ τῆς ἀναπαυτικῆς ἀγκάλης τοῦ ὕπνου. Ἀλλ' ἐὰν τὸ ἐρώτημα ἀπεπειράτο νὰ ἀνατείλῃ ἐπὶ ἄλλου ἐρωτήματος; Κόκκινον ἐπὶ κόκκινον, τί θὰ γίνῃ; Διότι τοιαύτας ὑπιθίτομεν τὰς μητέρας ἐκείνας αἵτινες νηπιόθεν ἐθίζουν τοὺς καρπούς τῆς κοιλίας των —διότι βεβαίως δὲν εἶναι καρποὶ της καρδίας των—εἰς τοὺς ὑστερικοὺς φθόγγους τῆς Τραβιάτας καὶ τὰ ἀνακατώματα τῆς Νύχτας καὶ τῆς Μέρας! Ὁ «Αἰὼν» ἀναφέρεται εἰς τὰς μητέρας· πιστεύομεν ὅτι θὰ τὰς εἴρῃ κωφάς. Οἱ ἀρχαῖοι εἶχον τοὺς Γυναικονόμους· δυνάμεθα νὰ ἐγκαταστήσωμεν τοιούτους καὶ παρ' ἡμῖν; Ἀλλὰ ποῦ νὰ εὕρωμεν τοιούτους; Νὰ διορίσωμεν τὸν Κλάδον; Ἢ κανένα ἀπ' ἐκείνους τοὺς γέροντας συνταγματάρχας, τὰ φυβερὰ τσακάλια; Ἐνθυμούμεθα τὴν κωμῳδίαν ἐν τῇ Ἀγορᾷ τοῦ Παπαρρηγοπούλου· ἡ μήτηρ ἐμάλωνε μὲ τὸν σύζυγον διὰ χορὸν ἢ διὰ μεταζωτά· καὶ τὸ παιδί της εἰς τὸν ἔσω θάλαμον ἐψυχορράγει· ὅτε ἐτελείωσεν ἡ κουβέντα, εὑρέθη νεκρόν. Τὴν σκηνὴν ἐκείνην τὴν ἐξελάβομεν τότε ἐκ τῶν ἀπιθανωτέρων· τώρα τὴν νομίζομεν ἐκ τῶν πιθανωτέρων. Συμμερίζόμεθα ὅ,τι λέγει ὁ «Αἰὼν», ἀλλὰ δὲν πιστεύομεν εἰς τὰ φάρμακά του. Θεωροῦμεν τὴν γενεὰν τῶν Ἀτθίδων μας ἀδιόρθωτον· δὲν εἶναι πλέον γυναῖκες· εἶναι ἢ κοσμήματα ἢ Εὐμενίδες.

—

Ἡ εἰκὼν εἰς τὰ «Ὀλύμπια».

Ἐκ τῶν δύο βουλευτῶν Τζιβανοπούλων ὁ εἷς, ὁ ὑπουργικὸς νομίζομεν.

Παριστάνετο ὁ «Φίουστ. Καὶ ἐτελείωσεν. Ἐξῆλθον σχεδὸν ὅλοι οἱ θεαταί.

Ἔμενε μόνος ὁ Τσιβανόπουλος, ὅστις διήνυε τὸ πέμπτον στάδιον τοῦ ὕπνου του, ὅσαι δηλαδὴ καὶ αἱ πράξεις τοῦ «Φίουστ.

Ἐδέησε νὰ μεσολαβήσῃ ἡ λεπὶς ἑνὸς κλητῆρος, διὰ νὰ ἀποτελειώσῃ εἰς τὴν κλίνην του ὅ,τι ἤρχισεν εἰς τὸ θέατρον.

Ὥστε δὲν θέλουν μόνον οἱ παῖδες συμαζώμα δι' ἀστυνομικῶν κλητήρων, ἀλλὰ καὶ οἱ παλίμπαιδες.

—

Ἀνεκαλύφθη ὑπὸ τοῦ ἀγρύπνου Διευθυντοῦ τοῦ Ταχυδρομείου ὅτι ἔμπορός τις ἐκ τῶν τῆς πρωτευούσης ἐλάμβανε ταῖς δαντέλλαις του εἰς μικρὰ πακέτα μὲ διαφόρους διευθύνσεις διὰ τοῦ Ταχυδρομείου ἀντὶ δειγμάτων. Καὶ ἀπέρευγεν οὕτω νὰ πληρόνῃ τὰ τελωνειακά. Ἀνακαλυφθεὶς καὶ παραπεμφθεὶς εἰς τὸν τελώνην ἐπλήρωσε τέλος **270** δραχμὰς, τὰς ὁποίας θὰ ἔχανε τὸ ταμεῖον δημόσιον. Προτρέπομεν ἄλλους ἐμπόρους νὰ φέρουν καὶ μεταξωτὰ ἀπὸ τὸ ταχυδρομεῖον. Δὲν καταλαμβάνομεν ὅμως διατί, ἀφοῦ ἐφωράθη καταχρώμενος νὰ μὴ πληρώσῃ διπλοῦν, ἀλλὰ ἁπλοῦν τέλος;

—

Τῇ αὐτῇ ἡμέρᾳ ἐξέπεμπον εἰς θάνατον στρατιῶται μὲν ἕνα δραπέτην ἐκ τῶν πολιτικῶν φυλακῶν. Τριγγέτα, χωροφύλακες δὲ ἕνα λειποτάκτην 40 καθ' ἑνός! Δέκα ὥρμησαν κατὰ τοῦ πρώτου, διότι φαίνεται οἱ γενναῖοι γνωρίζοντες ὅτι τὸ θῦμά των ἦτον ὀφειλέτης καὶ ὅτι ὅλοι οἱ ὀφειλέται συνήθως ἐκ τῆς πείνας εἶναι ἀδύνατοι, ἐνόμισαν ἐπαρκεῖς τὰς δυνάμεις των καὶ τὸν ἀπετελείωσαν, μετ' ὀλίγον δὲ, κατὰ τὰς προφητικὰς προρρήσεις τῶν γενναίων, ἐξέπνευσεν. Ἀλλ' ἡ γενναία χωροφυλακὴ εἶχε νὰ κάμῃ μὲ στρατιώτην λειποτάκτην, ἔχοντα ἑπομένως δυνάμεις τετραπλασίας τῶν τοῦ ὀφειλέτου. Καὶ ἐπειδὴ τὸ τέσσαρα ἐπὶ δέκα σαράντα, τοσαύτιμοι χωροφύλακες ἐξῆλθον πρὸς καταδίωξιν τοῦ ἑνός. Καὶ ὅταν τὸν συνέλαβον, καὶ οἱ τεσσαράκοντα, κατὰ τὴν μαρτυρίαν τοῦ κ. Δ. Ζαφειροπούλου, ἤρχισαν νὰ παλαίωσι μετ' αὐτοῦ, καὶ ἄλλοι μὲν διὰ τῶν κονταρίων, ἄλλοι διὰ γυμνῶν ξιφῶν, ἄλλοι διὰ τῶν κολεῶν, οἱ δὲ καὶ διὰ γρόνθων τὸν ἔφεραν μισοτελειωμένον εἰς τὸν στρατῶνα τῆς χωροφυλακῆς. Ἐκεῖ δὲ, βεβαίως ὑπὸ τὴν κρυφὴν χαρὰν μοιράρχων, ἀντιμοιράρχων, ἐνωμοταρχῶν πεπολιτισμένων καὶ πτυχιούχων, τοῦ ἀπετελείωσαν τὸν λογαριασμὸν τῆς σαρκὸς καὶ τοῦ αἵματος.

Αὐτὰ δὲν τελοῦνται οὔτε ὑπὸ Βελτινόν, οὔτε ὑπὸ Γρίβαν, ἀλλ' ὑπὸ πολιτικὸν ὑπουργὸν τῶν Στρατιωτικῶν, καθ' ἣν ὥραν ὁμιλεῖ οὗτος ἀπὸ τοῦ βήματος περὶ προσεγγίσεως τῆς στιγμῆς τῆς ἐνεργείας καὶ προσκαλεῖ τὴν νεολαίαν τῆς πατρίδος νὰ τρέξῃ πάλιν καὶ νὰ παραδοθῇ εἰς τὰ κοντάκια τῶν χωροφυλάκων καὶ τὰ ραπίσματα τῶν ὑπαξιωματικῶν καὶ ἀξιωματικῶν. Καὶ δὲν πᾶνε καλλίτερα νὰ ταχθῶσιν ὑπὸ τὸν Ἀραμπὴ βέην ἐν Αἰγύπτῳ, νὰ ὑπηρετήσουν τὴν ἀνάστασιν τῶν Φελλάχων, παρὰ νὰ περιμένουν ἀνάστασιν νεκρῶν ἀπὸ τὸν κ. Τρικούπην, ἀφοῦ σκοτωθοῦν ἀπὸ τοὺς χωροφύλακάς του.

Κύριε Τρικούπη ἐφόνευσες ἄνθρωπον. Καὶ τὸν ἐρόνευσες δίς! Ἅπαξ, διότι εἶχες τὴν δύναμιν ὡς ὁ μᾶλλον πεπολιτισμένος τῶν πολιτευομένων νὰ καταργήσῃ τὸν περὶ προσωπικῆς κρατήσεως νόμον, ἀφοῦ τὸν ἔχουν καταργήσει τὰ πλεῖστα τῶν πεπολιτισμένων κρατῶν. Καὶ δίς τὸν ἐφόνευσες—τὴν φορὰν αὐτὴν τελειωτικῶς—ἐπιτρέψας εἰς τὰ ὄργανά σου νὰ φονεύουν πολίτας. Καὶ ἂν δὲν ἀπέθανεν ἀκόμη ὁ ὑπὸ σαράντα χωροφυλάκων δαρεὶς, θ' ἀποθάνῃ βεβαίως ἀργὰ ἢ ὀγλίγωρα ἢ θὰ πτύσῃ αἷμα ἢ θὰ μείνῃ ἀκρωτηριασμένος. Ὥστε κύριε πρωθυπουργὲ, πήγαινε νὰ πλύνῃς τὰς χεῖράς σου· **στίζουν αἷμα πολιτῶν.**

Εἶσαι λοιπὸν καὶ σὺ προσωπιδοφόρος πολιτικός· μᾶς ὁμιλεῖς ὅτι κυβερνᾷς τὸν τόπον, ἐνῷ μᾶς κυβερνοῦν τὰ ἄτιμα πλάσματά σου, τὰ μαζώματα τῶν κατέργων, τὰ ὁποῖα διὰ τοῦ νόμου σου ἔταξες χωροφύλακας. Μᾶς ὁμιλεῖς περὶ συστήματος, καὶ ἔπειτα συνδυάζεις δύο πράγματα τὰ ὁποῖα δὲν συνδυάζονται, σύνταγμα καὶ χωροφυλακήν. Ἐν ἐκ τῶν δύο ἐπὶ τέλους πρέπει νὰ κρατήσῃς· ἢ κάτω τὸ Σύνταγμα ἢ κάτω ἡ χωροφυλακή. Ἀλλὰ σὺ φαίνεται στέργεις μὲν τὸ Σύνταγμα διὰ νὰ εἶσαι πρωθυπουργός, στέργεις δὲ καὶ τὴν χωροφυλακὴν διὰ νὰ σκοτόνῃς ἀπὸ καιροῦ εἰς καιρὸν μερικοὺς πολίτας.

Τὸ χαρτοφυλάκιον τοῦ ὑπουργείου τῶν Στρατιωτικῶν ὀλισθαίνει ἀπὸ τὰς χεῖράς σου. Ἐὰν ἔμελλες νὰ τὸ κρατήσῃς ὅπως τὸ ἐκράτει ὁ Βελτινὸς ἢ ὁ Πετιμεζᾶς ἢ ὁ Μαυρομιχάλης, ἐντροπή! Αὐτοὶ τοὐλάχιστον ἔχουν τὰς ἰδέας τῆς στρατοκρατίας· αὐτὰ τὰ πράγματα, ξύλο, ρόνοι, πληγαί, σαράντα καθ' ἑνός, ὀγδόντα κατὰ μισοῦ, τὰ ἔχουν διὰ μικρὰ πράγματα, διὰ χωρατὰ, διὰ παλληκαρίαις, διὰ νὰ γελοῦν.

Τιμιώτατα θὰ πράξῃς, ἐὰν τὸ χαρτοφυλάκιον, ὅπερ σὲ καταισχύνει, τὸ ἐμπιστευθῇς εἰς ἕνα χωροφύλακα, σὲ κάνένα μάλιστα Ἀράπη χωροφύλακα, διότι καὶ Ἀράπιδες κατέταξες εἰς τὸ ἔντιμον αὐτὸ σῶμα, καὶ ἀφοῦ οἱ Ἀράπιδες ἀπεδείχθησαν ὅτι εἶναι οἱ καλλίτεροι σφαγεῖς. Μάλιστα, ἀνάδειξε ὑπουργὸν τὸν ἀχρειότερον ἐξ ὅλων τῶν χωροφυλάκων. Ὁ νέος συναδελφός θὰ σᾷς κάμῃ εἰς ὅλους τιμήν.

ΝΥΚΤΕΣ

Τί νύκτες εἶναι τούταις· ἐδῶ πέρα!
ἄκου γρὰν κάσες, φλάουτα, βιολιὰ,
ἄκου ρωμάντσες, ἔρωτες, φιλιὰ,
ἄκου ζουρνάδες, τούμπανα, φλογέρα!
Γκυγιζοῦνε ἀδέσποτα σκυλιὰ,
ἀρχίζουν τὸ Κουὰξ κ' οἱ βαθρακοί,
καὶ γάδαρος τενόρος παρεκεῖ
μὲ τὴ φωνή του σχίζει τὸν ἀέρα.

—

Στὰ Ἄντρα τῶν Νυμφῶν, 'στοὺς Ποσειδῶνες,
παντοῦ τραγοῦδι, μέθη, σαμπαί....
νομίζεις πῶς κουνοῦν ἀπ' τὴ βοὴ
καὶ τοῦ Διὸς ἡ ἔρημαις κολώναις.
Τί κίνησις, τί κέφι, τί ζωή!
Ρουκέταις εἰς τοῦ Τσόχα καὶ σκηναῖς,
ὀρχήστραις τοῦ Λαμπρούνια καὶ φωναῖς,
βαρύτονοι, τενόροι, πριμαδόνες.

—

Ἄκου ἐδῶ: Ἀμέτωωως... μὲ πιτσούνα!
ἄκου ἐκεῖ: καφφὲ βαρὺ γλυκό!
Τί ἄμαξες, τί κάρρα τί κακό!
μὰ καὶ τί σκόνη μέσα 'στὰ ρουθούνια.

Ὦ! θέαμα ἀληθεια μαγικό!
Γιὰ ἄκου: τέγκε τέγκε.. ὤ! νά! νά!
κ' ὁ ἱπποσιδηρόδρομος περνᾷ
μὲ σφύριγμα, μὲ κρότο, μὲ κουδούνια.

—

Κλαῖνε μωρὰ παιδιὰ μὲ παραμάναις,
ἡ Πλάκα ὅλη βγαίνει 'στὴ δροσιὰ,
βλαστήμια, κλάψα, μάλλωμα, βρισιὰ,
ξεφωνητὸ καὶ θούριοι παιᾶνες!
Μὰ μὲς' σ' αὐτὴ τὴν κοσμοχαλασιὰ
δὲν λείπει ἄλλο τίποτα θαρρῶ,
παρὰ ν' ἀρχίσουν μ' ἦχο σοβαρὸ
κ' ὅλαις μαζὶ ἡ Ρούσσικαις καμπάναις.

Souris.

ΑΙ ΕΝ ΑΙΓΥΠΤΩ ΣΦΑΓΑΙ

(Ἐκ σημειώσεων ἐπιβατῶν).

Δύο δρόμους κυρίως τῆς Ἀλεξανδρείας αἱ σφαγαὶ ἔχρανον μὲ τὸ αἷμα Εὐρωπαίων καὶ κατὰ τὸ ἥμισυ Ἑλλήνων. Τὴν ὁδὸν Καλογραιῶν καὶ τὴν ὁδὸν Ζαπτίας, (ἤτοι ἀστυνομίας.) Ἡ πρώτη ὁδὸς εἶναι μᾶλλον εὐρωπαϊκὸν κέντρον καὶ συνέχεται μὲ τὴν μεγάλην πλατεῖαν Προξένων (Piazza dei Consoli). Κατά τινας τὸ σύνθημα ἐδόθη ἐκ τῆς πρώτης ὁδοῦ, ἠκολούθησε δὲ ἡ δευτέρα· κατ' ἄλλους ταυτοχρόνως ἤρχισεν ἡ προσβολὴ τῶν Εὐρωπαίων καὶ εἰς τὰ δύο αὐτὰ σημεῖα.

Τὸ ἐπεισόδιον τῆς ῥήξεως μεταξὺ Μελιταίου καὶ ὀνηλάτου Ἄραβος, τοῦ μὲν δίδοντος 5 γρόσια, τὴν συνήθη τιμὴν, τοῦ δὲ ζητοῦντος δεκαπέντε, φαίνεται νὰ ἐχρησίμευσεν ὡς ἁπλῆ ἀφορμή. Τὸ δὲ κίνημα ἦτο βεβαιότατα προεσχεδιασμένον. Διότι διὰ μιᾶς ἐφάνησαν εἰς τὰς δύο αὐτὰς ὁδοὺς χίλια περίπου ῥόπαλα εἰς χεῖρας τῶν Ἀράβων, ῥόπαλα τὰ ὁποῖα ἐφαίνοντο διὰ χειρὸς ξυλουργοῦ καινουργῆ κατασκευασθέντα.

Ἀλλὰ τὰς σφαγὰς δὲν τὰς κατέπραξαν μόνον Ἀραπάδες, ἀλλὰ καὶ στρατιῶται, δολίως μεσολαβοῦντες. Ἐνῷ οἱ πρῶτοι ἤρχιζον δέκα περίπου καθ' ἑνὸς εὐρωπαίου, ὡς οἱ ἡμέτεροι στρατιῶται καθ' ἑνὸς Ἕλληνος καὶ οἱ ἡμέτεροι χωροφύλακες καθ' ἑνὸς στρατιώτου Ἕλληνος, οἱ στρατιῶται δῆθεν παρενέβαινον διὰ νὰ μεσολαβήσουν καὶ ἢ τὸν ἐλόγχιζον ἐν τῇ μεσολαβήσει ἐκείνῃ μὲ τρόπον ἢ τὸν ὡδήγουν εἰς τὴν Ζαπτίαν, εἰς τὸ Κρατητήριον τοῦ κ. Κοσσονάκου τῆς Ἀλεξανδρείας καὶ ἐκεῖ τὸν ἐκράτουν μιὰ γιὰ πάντα.

Τὸν κ. Ῥαγκαβῆν προσέβαλον οἱ ῥοπαλοφόροι εἰς τὴν Πλατεῖαν τῶν Προξένων, ὅπου μετέβη ὡς ἄνθρωπος τοῦ καθήκοντος νὰ ἴδῃ τὰ συμβαίνοντα. Θὰ τὸν ἀπετελείωναν δὲ, ἐὰν δὲν τῷ ἐχρησίμευεν ἡ ἑλληνικὴ ὠκυποδία του.

Εἰς τὴν πλατεῖαν αὐτὴν ἔσυραν οἱ Ἄραβες πτώματα Εὐρωπαίων, δεμένα μὲ σχοινιὰ καὶ τὰ περιέφερον πρὸς ἐμπαιγμόν. Καὶ ἔπειτα ἤρχισε ἡ διαρπαγὴ τῶν καταστημάτων, ὅπου δὲν ἄρισαν οὔτε καρφίτσα.

Εὐτυχῶς δὲν διέρρηξαν καὶ τὰς θύρας τῶν οἰκιῶν· τοὺς ἐν τοῖς παραθύροις μόνον ἠπείλουν διὰ χειρονομιῶν καὶ ἀγρίων κραυγῶν ὅτι θὰ τοὺς σφάξουν.

Τὸ κακὸν παρετάθη ἀπὸ τῆς 3 1)2 μ. μ. ἄχρι τῆς 6 ἑσπερινῆς ὥρας, ὅτε παρενέβη ἡ ἀστυνομία μὲ τὰ σωστά της. Οὐχ ἧττον φόνοι ἐξηκολούθουν ἄχρι τῆς 8ης.

Οἱ ἐντὸς τῆς ἀστυνομίας φονευθέντες ἐρρίπτοντο εἰς τὸν ἀπέναντι αὐτῆς κείμενον Λουτρῶνα (χ α μ ά μ ι). Ἐκεῖ εἶχε καταφύγει μετὰ δύο Τούρκων καὶ εἷς Κρὴς χριστιανός, ἐκληφθεὶς καὶ αὐτὸς ὡς Ὀθωμανός. Ὁ Κρὴς οὗτος, ἀφικόμενος ἐνταῦθα διὰ τοῦ αὐστριακοῦ Ἑ σ τ ί α, παρέστη αὐτόπτης μάρτυς πολλῶν αἱματηρῶν σκηνῶν. Οὗτος εἶδε πτώματα τὰ ὁποῖα δὲν ἦσαν ἀποτελειωμένα διὰ ρυπάλων, ἀλλὰ ἄλλα μὲν λογχισμένα, ἄλλα πάλιν κομμένα τὴν κεφαλὴν διὰ σπάθης. Ὅσοι φυλακισμένοι Εὐρωπαῖοι εὑρέθησαν ἐντὸς τῆς ἀστυνομίας ὑπὸ κράτησιν ἐφονεύθησαν! Ἕλλην μὲ τέσσαρα τέκνα ἐπιστρέφων ἐκ τῆς ἐπισκέψεως τῶν πλοίων ἐσφάγη αὐτὸς καὶ τὰ τέκνα του. Μία οἰκογένεια Σύρων ἀπὸ δεκατέσσαρα πρόσωπα ἔπεσαν ὅλα θύματα ἔξω τῆς Ζαπτίας. Ὁ ἀρχιμηχανικὸς πολεμικοῦ γαλλικοῦ κατεκρεουργήθη διὰ σπάθης. Τὸν συνωδευε καὶ εἰς ὡραιότατος, δόκιμος, ὡς φαίνεται, γαντοφορῶν· οὗτος ἤρχισε νὰ ἱκετεύῃ στρατιώτην νὰ τοῦ φεισθῇ τὴν ζωήν. Τὸν πῆρε πλησίον του ὁ αἰγύπτιος, ἀφοῦ τὸν διαβεβαίωσεν ὅτι δὲν θὰ τὸν πειράξῃ καὶ κατώρθωσε νὰ θέσῃ τὸ τουφέκι του κάτωθεν τοῦ κροτάφου τοῦ νέου, μ ὲ τ ρ ό π ο ν δὲ κατεβίβασε τὴν σκανδάλην καὶ τοῦ ἐτίναξε τὰ μυαλά.

Εἰς τὴν 8ην ἑσπερινὴν ὥραν ὁ μ ο υ χ ά φ η ς τῆς πόλεως (εἶδος νομάρχου) μετὰ τοῦ ἀστυνόμου διέταξαν τὴν ἐκφορὰν τῶν πνευμάτων, τὰ ὁποῖα ἐφόρτωσαν ἐπὶ κλειστῶν καρρων. Ἔλεγον δὲ ὅτι εἶναι ὅλοι 115· τὰ πλεῖστα τὰ εἶχον, ὡς εἴπομεν, ἐρριμμένα εἰς τὸ λουτρόν. Εἰς τὸ νοσοκομεῖον ἐπαρουσίασαν ὀλίγα μόνον πτώματα, ἐξ ὧν 44 Ἑλλήνων, καμπόσων Εὐρωπαίων καὶ τεσσάρων ἀραπάδων.

Ὅσοι εὑρέθησαν ὡπλισμένοι, ἐσώθησαν. Οἱ ἀραπάδες ἅμα ἔβλεπον ρ ε β ό λ β ε ρ, ἐτρέποντο εἰς φυγήν.

Τὴν ἡμέραν καθ' ἣν ἀνεχώρει τὸ αὐστριακὸν «Ἑστία», εἶδε τὰ ἀγγλικὰ ὅτι εἶχον μεσίστιον τὴν σημαίαν εἰς σημεῖον πένθους. Ἐγνώσθη δὲ ὅτι εἶχε φονευθῆ ἀνώτερος ἀξιωματικός.

Ἐν γένει ἡ Αἴγυπτος ὅλη διετέλει ὑπὸ τὴν μονοκρατορίαν τοῦ Ἀραμπῆ· οὔτε ὑπουργεῖον ὑφίσταται, οὔτε ὁ ἀντιβασιλεύς. Ἡ διοίκησις τῶν βακουφίων τῷ ἐνεπιστεύθη 500,000 λίρας. Ὁ αἰγυπτιακὸς στρατὸς ἀνέρχεται εἰς 30κισχιλίους ἄνδρας.

ΣΥΝΔΡΟΜΗΤΑΙ διὰ τοὺς ἐντὸς ὀλίγου ἐκδιδομένους **Δύο Τόμους ποιημάτων τοῦ κ. Σουρῆ**, ἐγγράφονται, προπληρώνοντες καὶ μή, ἐν τοῖς γραφείοις τοῦ **Αἰῶνος**, τῆς **Ἐφημερίδος**, **Νέας Ἐφημερίδος**, **Νέων Ἰδεῶν**, **Ρ α μ π α γᾶ** καὶ **Μὴ Χάνεστε**.

ΔΙΑ ΤΑΣ ΚΥΡΙΑΣ Τὸ καλλίτερον ἀναψυκτικὸν εἶναι ἡ

ΑΥΤΟΚΡΑΤΟΡΙΚΗ ΚΡΕΜΑ

(Crême Impératrice)

Τοῦ βραβευμένου ἀρωματικοῦ Charles Fay. Καταστρέφει ὅλας τὰς πάνας τοῦ προσώπου, ὅλας τὰς ἐκ τῆς μακρᾶς χρήσεως τοῦ β ι ν ὲ γ ρ κηλίδας, ὅλας τὰς ἐκ τοῦ ἡλίου ἢ ἐκ τῶν λουτρῶν τῆς θαλάσσης ἐπιδερμὰς ἐπὶ τοῦ προσώπου καὶ διατηρεῖ τὴν ἐπιδερμίδα εἰς τὴν φυσικὴν αὐτῆς **λευκότητα.**

Προμηθευθῆτε ἐκ τοῦ κεντρικοῦ **ἀρωματοπωλείου**

ΦΙΛΙΠΠΟΥ ΓΓΩΡΓΑΝΤΑ

(ΟΔΟΣ ΑΙΟΛΟΥ, κάτωθεν τῆς Μεγάλης Οἰκίας ΜΕΛΑ)

ΘΑΛΑΣΣΙΑ ΛΟΥΤΡΑ ΑΘΗΝΩΝ

=Παρὰ ταῖς στήλαις τοῦ Ὀλυμπίου Διός.=

ΤΙΜΑΙ ΕΙΣΟΔΟΥ:

Εἰσιτήριον λουτροῦ . . . . . λεπτὰ **40**

Ἐνδύματα (ποδήρης ἐσθῆς, περισκελὶς, χειρόμακτρον . . . . . » **20**

Τὰ μικρότερα τῶν **6** ἐτῶν **παιδία** γίνονται δεκτὰ δωρεὰν, ὅταν συνοδεύωνται ὑπὸ τῶν οἰκείων.

ΓΡΑΦΙΚΗΣ ΥΛΗΣ ΟΛΑ ΤΑ ΕΙΔΗ

ΕΙΣ ΤΟ ΧΑΡΤΟΠΩΛΕΙΟΝ ΠΑΛΛΗ ΚΑΙ ΚΟΤΖΙΑ

Ἐπὶ τῆς **Ὁδοῦ Ἑρμοῦ**

Τὰ ὡραιότερα Ἐπισκεπτήρια χαλκογραφημένα, ὡς καὶ ἄλλα **στιγμιαίως ἐκτυπούμενα** εἰς τὸ χαρτοπωλεῖον

ΠΑΛΛΗ ΚΑΙ ΚΟΤΖΙΑ.

ΣΦΡΑΓΙΔΕΣ **παντὸς εἴδους** καὶ ΕΠΙΚΕΦΑΛΙΔΕΣ ΕΠΙΣΤΟΛΩΝ ὅλων τῶν χρωμάτων καὶ σχημάτων εἰς τὸ χαρτοπωλεῖον ΠΑΛΛΗ ΚΑΙ ΚΟΤΖΙΑ.

ΜΟΝΗ ΑΠΟΘΗΚΗ τῶν μοναδικῶν καταστίχων τοῦ ἐμπορίου τοῦ σπουδαίου καταστήματος Edler et Krische τοῦ Ἀννοβέρου εἰς τὸ **χαρτοπωλεῖον**

ΠΑΛΛΗ ΚΑΙ ΚΟΤΖΙΑ.

ΑΛΗΘΙΝΟΝ ΣΙΓΑΡΟΧΑΡΤΟΝ **ZOB** τοῦ γαλλικοῦ οἴκου Jean Bardou πωλεῖται χονδρικῶς καὶ λιανικῶς εἰς τὸ **χαρτοπωλεῖον**

ΠΑΛΛΗ ΚΑΙ ΚΟΤΖΙΑ.

ΟΙΝΟΙ ΟΙΚΟΝΟΜΟΥ ΚΑΤΑΛΛΗΛΟΤΑΤΟΙ ΔΙΑ ΘΕΡΙΝΗΝ ΕΠΟΧΗΝ.—ΧΩΡΙΣ ΠΡΟΣΘΕΤΟΝ ΟΙΝΟΠΝΕΥΜΑ.—ΔΡΟΣΕΡΟΙ.—ΑΠΑΡΑΜΙΛΛΟΙ ΕΙΣ ΤΗΝ ΓΕΥΣΙΝ. ΚΑΛΟΙ ΔΙ' ΑΝΔΡΑΣ ΚΑΙ ΓΥΝΑΙΚΑΣ. — ΒΑΣΙΛΕΙΣ ΤΗΣ ΤΡΑΠΕΖΗΣ ΟΙ ΟΙΝΟΙ ΟΙΚΟΝΟΜΟΥ.

(Κεντρικὴ Ἀποθήκη, ΟΔΟΣ ΣΤΑΔΙΟΥ ἀπέναντι τοῦ Ταχυδρομείου).